

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 28. rujna 2022.

[[Multimedia](#)]

Elementi razlučivanja. Prisnost s Gospodinom

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze na temu *razlučivanja* – jer je tema razlučivanje vrlo važna da bismo shvatili što se događa u nama; od osjećajâ do idejâ, moramo razabrati odakle dolaze, gdje me vode, do koje odluke. Danas ćemo se zadržati na prvom od njegovih konstitutivnih elemenata, a to je *molitva*. Da bi se razlučivalo potrebno je biti u određenom ozračju, u stanju molitve.

Molitva je neizostavna pomoć za duhovno razlučivanje, posebno kad uključuje svijet osjećaja i čuvstava, omogućujući nam da se Bogu obraćamo s jednostavnošću i prisnošću, kao kad razgovaramo s prijateljem. To znači znati se uzdići iznad misli, ući u intimnost s Gospodinom, s jednom osjećajnom spontanošću. Tajna života svetaca krije se u prisnosti i povjerljivosti s Bogom, koje u njima raste i omogućuje sve lakše prepoznavati ono što je njemu mило. Prava je molitva prisnost i povjerljivost s Bogom. To ne znači redati molitve kao papiga, bla-bla-bla, to ne. Prava molitva je ta spontanost i bliskost s Gospodinom. Ta prisnost pobjeđuje strah ili sumnju da njegova volja nije za naše dobro, što je napast koja nam se ponekad provlači kroz misli i u srce unosi nemir i nesigurnost.

Razlučivanje ne zahtijeva potpunu sigurnost – nije kemijski čista metoda, to ne, ne zahtijeva

potpunu sigurnost, jer se tiče života, a život nije uvijek logičan, ima mnogo aspekata koji se ne mogu zatvoriti u jednu jedinu misaonu kategoriju. Htjeli bismo točno znati što treba učiniti, ali čak i kada se to dogodi, ne postupamo uvijek u skladu s tim. Koliko smo puta i mi imali iskustvo koje opisuje apostol Pavao: „Ta ne činim dobro koje bih htio, nego zlo koje ne bih htio – to činim“ (*Rim 7, 19*). Mi nismo samo razum, nismo strojevi, nije dovoljno primiti upute da bi ih se vršilo: prepreke, kao pomoći, u odluci za Gospodina prije svega dolaze iz svijeta čuvstava i osjećaja, iz srca.

Znakovito je da je prvo čudo koje je Isus učinio u Evanđelju po Marku izgon zloduha (usp. 1, 21-28). U sinagogi u Kafarnaumu on oslobađa čovjeka od zloduha, oslobađajući ga od lažne slike Boga koju Sotona sugerira od početka: slike Boga koji ne želi našu sreću. Opsjednuti, iz tog evanđeoskog odlomka, zna da je Isus Bog, ali ga to ne vodi do toga da vjeruje u njega. On, naime, kaže: „Došao si da nas uništiš“ (r. 24).

Mnogi, a takvih ima i među kršćanima, misle isto: to jest da Isus može i biti Sin Božji, ali sumnjaju da on želi našu sreću; štoviše, neki se plaše da uzeti zaozbiljno njegovu ponudu znači upropastiti sebi život, ugasiti naše želje, naše najjače težnje. Te nam se misli ponekad vrzmaju po glavi: da Bog traži od nas previše, bojimo se da Bog traži od nas previše, da nas zapravo ne voli. Međutim, na našem prvom susretu vidjeli smo da je znak susreta s Gospodinom *radost*. Kad susretnem Gospodina u molitvi, postajem radostan. Svaki od nas postaje radostan, a to je tako lijepo. *Žalost*, odnosno *strah*, su pak pokazatelji da se udaljujemo od njega: „ako hoćeš u život ući, čuvaj zapovijedi“, kaže Isus bogatom mladiću (*Mt 19, 17*). Neke prepreke nisu nažalost dopustile tome mladiću da ostvari želju koju je nosio u srcu, a ta je da izbliza slijedi „dobrog učitelja“. Bio je zainteresiran, poduzetan mladić, samoinicijativno se odlučio za susret s Isusom, ali je također bio vrlo podijeljen u svojim osjećajima, njegova bogatstva su mu bila previše važna. Isus ga ne prisiljava da se odluči, ali u tekstu se kaže da je mladić otišao od Isusa „žalostan“ (r. 22). Onaj tko se udalji od Gospodina nikada nije zadovoljan, makar raspolagao i velikim obiljem dobara i mogućnosti. Isus nikada ne sili nekoga da ga slijedi, nikada. Isus ti daje spoznati svoju volju, s velikim srcem ti otkriva stvari, ali te ostavlja slobodnim. I to je najljepše u molitvi s Isusom: sloboda koju On ostavlja. Kad se, naprotiv, udaljimo od Gospodina ostaje nam neka tuga, nešto ružno u srcu.

Razabrati što se događa u našoj nutrini nije nimalo lako, jer nas prividi varaju, ali *prisnost s Bogom može na jedan blag način odagnati sumnje i strahove* i tako naš život postaje sve sposobniji da primi njegovu „blagu svjetlost“, da se poslužim lijepim izrazom blaženog Johna Henryja Newmana. Sveci sjaje svjetlošću koja je odsjaj i u jednostavnim svakodnevnim gestama pokazuju Božju prisutnost punu ljubavi, koja nemoguće čini mogućim. Kaže se da dvoje supružnika koji su dugo zajedno i vole se na kraju postanu slični jedno drugom. Nešto slično možemo reći i za čuvstvenu (afektivnu) molitvu: ona nas na postupan, ali učinkovit način čini sve sposobnijima da prepoznamo ono što je važno, i to na jedan prirodan način (dosl. „po konaturalnosti“, *nap. pr.*), kao nešto što izvire iz dubine našeg bića. Biti u molitvi ne znači izgovarati riječi i samo riječi, to ne; biti u molitvi

znači otvoriti srce Isusu, približiti se Isusu, pustiti da Isus uđe u moje srce i da nam dade osjetiti svoju prisutnost. Tu možemo razabrati kad je Isus, a kad smo mi sa svojim mislima, koje su toliko puta daleko od onih koje želi Isus.

Molimo za tu milost: da živimo u prijateljskom odnosu s Gospodinom, kao što prijatelj razgovara s prijateljem (usp. SV. IGNACIJE L., *Duhovne vježbe*, 53). Poznao sam jednog starog brata redovnika koji je bio vratar u jednom zavodu i on, svaki puta kad bi mogao, dolazio bi u kapelu, pogledao oltar, i rekao: „Bok“, jer je imao tu blizinu s Isusom. On nije trebao govoriti bla-bla-bla, ne: „bok, ja sam ti blizu i ti si meni blizu“. To je odnos koji moramo imati u molitvi: blizina, prisna blizina, kao braća, blizina s Isusom. Jedan osmijeh, jedna jednostavna gesta i ne izgovarati riječi koje ne dopiru do srca. Kao što sam rekao, razgovarati s Isusom kao što prijatelj razgovara s prijateljem. To je milost koju moramo moliti jedni za druge: gledati Isusa kao našeg prijatelja, našeg najvećeg prijatelja, našeg najvjernijeg prijatelja, koji ne ucjenjuje, koji nas, nadasve, nikada ne napušta, čak ni kad se mi udaljimo od njega. On ostaje na vratima srca. „Ne, ja s tobom ne želim znati ni za što drugo“, kažemo mi. A on šuti, ostaje tik do nas, nadomak srca jer je On uvijek vjeran. Kročimo naprijed s tom molitvom, molimo tu molitvu „bok“, molitvu kojom se srcem pozdravlja Gospodina, čuvstvenu molitvu, molitvu blizine, s malo riječi, ali s gestama i dobrim djelima. Hvala.

U sklopu pozdrava vjernicima talijanskog govornog područja

[...] I, k tome, jedna misao o Ukrajini, koja mnogo trpi, taj siromašni narod, tako okrutno iskušavan. Jutros sam imao priliku razgovarati s kardinalom Krajewskim koji je bio na povratku iz Ukrajine i ispričao mi je užasne stvari. Mislimo na Ukrajinu i molimo za taj mučenički narod.

[...] Neka blagdan arkandžela Mihaela, Gabrijela i Rafaela, koji ćemo sutra slaviti, u svakome pobudi iskreno prianjanje uz Božje naume.